

DIALOG DIREKT #116

Initiatives of Change, Sweden

Kära vänner!

Ännu ett år nalkas sin fullbordan. Är det någon annan som tycker att det går allt fortare? Det är så mycket som händer nuförtiden. Det är nya intryck hela tiden. Irak är åter på tapeten efter nya dramatiska händelser. Mordet på utrikesministern är i färskt minne. EU-toppmötet körde fast. Kan vi åter finna någon tid av ro under julhelgen, ro att begrunda dessa 2000 år gamla händelser och låta dem gripa in i våra liv idag?

Jag vill börja med lite evighetsperspektiv. Tre av våra gamla nära vänner har nyligen gått vidare. Jag bad *Finn Harald* och *Gunnar W.* att hjälpa oss minnas dem.

Majken Darning...

fyllde 92 år i våras. Hon och hennes man *Tage*, som gick bort 1984, var i decennier del av den stora vänkrets på västkusten, som hållit samman i vått och torrt i en övertygelse om de kunde bli använda av Vår Herre i hans omskapande av världen. Majken, vars pappa startade och drev restaurangen *Alphyddan* på Billingen ovanför Skövde, såg först världen som frisörskan på Svenska Amerikalinjens Kungsholm och Gripsholm, innan hon öppnade egen salong i Göteborg. Ända från 30-talet och under många år framåt i hemmet på Slottskogsgatan öppnade hon och *Tage* dörren för människor från många länder och kulturer men först och främst från Göteborg och andra delar av landet. Genom årliga basarer i hemmet, där människor trängdes kring stånd och kaffebord, samlade de in pengar för att stödja människor och aktioner för Moralisk upprustning på många håll i världen. Hos dem fann anställda vid Götaverken på 50-talet vänner från oväntade håll och uppmuntran i sina beslut att ta kontakter på jobbet som bidrog till större förståelse och samarbetsvilja mellan företag och fack.

Majken var en dynamo. Den som hört henne sjunga *Taubes* på seglingarna eller se henne i ett

sällskap eller framför filmkameran i spelet om **Peter Wieselgren** vet att hon var en hängiven människa i allt hon företog sig. Hennes förtröstan på Gud ledde henne genom vågkammar och vågdalar. Bland verser hon skrev var följande rader som hon själv tonsatte: "Fyll mina händer med kärlek och tro, Herre fyll mina händer. Fyll mitt hjärta och kom att där bo, Herre fyll mitt hjärta. Oron och striden får intet rum. Kärlek och frid, evangelium. Du, blott Du, o Herre."

Claes Robach...

hörde till pionjärerna för Moralisk upprustning i Sverige. Han blev 85 år. På Stäket utanför Stockholm gjorde han och hans fru **Gunhild** tidigt experimentet att bo och leva i en kommunitet med andra familjer som kände sig kallade till det samma. Genom alla år bar de ett stort ansvar för den insatsen i Sverige och från Sverige för många andra länder.

Claes Robach hade en brinnande övertygelse för sitt kall som präst och engagerade sig helhjärtat för människor. Vid en samling nyligen vittnade en läkare om de livsavgörande impulser hon fått genom honom, när han 1948 besökte hennes skola som resesekreterare för Sveriges Kristliga Gymnasiströrelse (KGF). Andra kan berätta om liknande erfarenheter.

1971 gav Svenska Kyrkans Studieförbund (SKS) ut en studieplan om Moralisk upprustning. Den tillkom på initiativ av **Claes Robach** och andra präster. Han var bokens redaktör och författade också studieplanen. I företalet beskrev han bokens huvudsyfte som 'en hjärtats revolution som sätter människor i rörelse runt om i världen'. I flera år vårdade han sig om MRA's arkiv på Alnäs.

Under många år var **Claes Robach** komminister i Oscars församling i Stockholm tills han blev utnämnd till kyrkoherde i Varnhem, vallfartsorten i Västergötland. **Gunhild** skrev de båda

Redaktörer: Antero Tikkanen Nostravägen 19, 417 43 GÖTEBORG E-post: tikk@netg.se
 Christer Lilliehöök, Storstrevsvägen 43, 142 31 SKOGÅS E-post: christer.lilliehook@comhem.se

'Varnhemsspelen' om klostrets historia som engagerade bygdens människor i många år. En ny uppsättning är på gång. De visade också ett av dem på konferensen i Caux.

Claes glädje åt livet och humorn tog sig bl a uttryck i hans glada sånger till luta. Han älskade sjön och visade på många sätt sina praktiska talanger, med hammaren i handen eller med spaden i jorden.

Finn Harald Wetterfors

Valfrid Rönnlund

Rakryggad, trofast och omsorgsfull är tre ord som passar på **Valfrid Rönnlund**. Han avled den 29 oktober 81 år gammal. Han var en äkta ångermanlänning, en skogens son, som alltid längtade tillbaka till hembygden även om han tidigt kom till Stockholm och en tid sökte sin lycka i USA för att sedan fr.o.m. 1952 arbeta på Nynäs Petroleum i Stockholm. Att arbetskamrater också blev vänner för livet är något som kännetecknade Valfrid. Några av dem möttes tidigt före jobbet för att få tid tillsammans för stillhet och andakt innan dagens arbete började. .

När Valfrid såg ett anslag på restaurangen "Den Gröna Linjen" att ungdomar som varit i Caux i Schweiz skulle berätta vad de varit med om sade han; "Jag skulle vilja se hur de ser ut". Det var början till Valfrids engagemang för moralisk upprustning. Tillsammans med **Inga Stina** blev det sedan en gemensam uppgift. Deras hem genomsyrades av dess grundtankar och de använde sitt hem för andra, svenskar lika väl som människor med annan kultur och religion.

Många minns Valfrid från de gripande scenerna i filmen "Peter Wieselgren en man för folket" från stunden när Peter Wieselgren besökte honom som **Elias Lilja** i fängelset och fram till avrättningen .

Under många år tog Valfrid på sig ansvaret som revisor för Stiftelsen senare Föreningen för Moralisk upprustning. Var han hade sitt rotfäste gav han uttryck för någon vecka innan han dog när han bad Inga Stina att de skulle sjunga "Tryggare kan ingen vara".

Vi är många som kommer att sakna en trofast och medengagerad vän

Gunnar Wieselgren

Låt oss inspireras av dessa vänner till att leva livet fullt ut, att tacka Gud för varje dag och vara lyhörda för vilka uppgifter Han vill lägga på oss idag. Vi kan ju börja med att ta till oss dessa nya ord, initiativ och "change". Vem vet vilka nya uppslag som kan födas!

Nu till några andra nyheter om händelser under året.

För några dagar sedan ringde **Astrid Bergendal-Larsson** (97) från Malmö mycket entusiastisk över en visning hon haft för VITA BANDET av videon (filmen) "Peter Wieselgren - en man för folket". Hon hade berättat lite om hur den kom till genom vänner engagerade för Moralisk upprustning. Hon hade talat om att Moralisk upprustnings budskap bl a innebär att i stillhet söka Guds ledning i medvetandet om att människan har en mun och två öron, en fingervisning om att vi kan lyssna dubbelt så mycket som vi talar. Hon berättade att de närvarande var gripna av filmen och att de tillsammans talade om hur dess budskap skulle kunna nå andra.

F d r i k s d a g s m a n n e n **Thure Jadestig** i Västerås hade ett par veckor tidigare bett Inga och mig att komma och visa denna film i Västerås. När Thure Jadestig satt i riksdagen, stod han tillsammans med sin kollega **Torsten Bengtson** för filmens premiärvisning i riksdagen för ett 70-tal riksdagsledamöter. De hade då också medverkat till dess finansiering. Nu var han mån om att visa den för sina vänner i IOGT/NTO. Han hade bett mig att i samband med inledning tala om "vad kan vi lära av pionjärerna". Att **Inga** sjöng några av sångerna uppskattades särskilt. Även här rörde sig samtalet efteråt om hur filmens budskap skulle kunna nå vidare ut, kanske bl a genom utbildnings-TV.

För åttonde året i rad framfördes musikdramat "VISA MIG VÄGEN" om den heliga Birgitta i Vadstena klosterkyrka veckan efter midsommar. Sedan har denna lilla musikdramatiska trupp inbjudits att visa VISA MIG VÄGEN under hösten i Viken, i Mariebo i Danmark, i Frösö kyrka och nu senast på **Sturla och Viveka Johnsons** initiativ i svenska kyrkan i Oslo. De har berättat att de upplevde det som "stor" och betydelsefullkväll

Gunnar Wieselgren

En samling i Tived i september håller på att bli en tradition!

Som jag sa i Tived var jag stolt att kunna ta med min fru **Hester** härifrån Holland och vi tillsammans hennes stora komposition (2,4 x 3 m) *Från konflikt till gemenskap* från Caux i somras till en del av mina svenska vänner där. De som under de dagarna köpte kort och små triptyk med kompositionen skall veta att de därmed gjorde det möjligt för en av deltagarna från Uganda att delta i träningskursen i ledarskap i Nairobi den 19-26 oktober för Ett rent Afrika-kampanjen. Med varmaste hälsningar från oss båda.

Jerker Mila

Hökviken får vingar

"MORALISTER STORSATSAR

Föreningen för moralisk upprustning har köpt miljonhus i Hökviken".

Detta proklamerar Falu Kuriren på nästan en helsida den 5 nov i år inklusive en stor bild av huset. Den 6 dec är tidningens huvudledare MORALISK UPPRUSTNING - men hur då? I ingressen står bl a "...**Alf Svensson** hoppas på en bred och moralbefrämjande dialog." Några dagar senare kommer ett bidrag på ledarsidan från **Ulrik Lindgren**, kd riksdagsman från Falun, där han avslutar sina rader med "Jag hoppas att tidningen inte känner sig helt ensam i kampen för 'moralisk upprustning'". Tidningen har gett detta bidrag rubriken "Moralisk upprustning". Så den 11 dec, också på ledarsidan, läser vi ett bidrag från den inte helt okände lantbrukaren **Ove Jensen** och hans skattehistoria med rubriken "Moralisk upprustning bör börja hos en själ". I den politiske redaktörens "svar direkt" kan vi läsa: "Tack för brev med föredömligt personligt exempel. Kruket torde emellertid vara följande: De som, i likhet med Ove Jensen, blir benägna att själva föregå med gott exempel, tillhör alltför sällan dem som är i behov av akut moralisk förbättring utan tämligen skötsamma medborgare. Hur omvänder man fiffelare och fuskare i Skandia och annorstädes?"

Den 7 dec., en utsökt vacker dag, strödde skaparen lite pudersnö här och var blandat med solglimtar för att något lite lyfta fram den dolda skönheten som fastigheten Hökviken 70 bär som

en hemlighet. Vi var ett 30 tal, huvudsakligen från Storstockholm och Storfalun, som möttes under några timmar. Vi ville ge Hökviken luft under vingarna, bygga varandras tro och inspirera till andlig växt i det personliga livet likaväl som i den större gemenskapen. Vi bad Gud välsigna Hökviken, som vi upplever är en gåva från höjden, att den ska bli ett redskap i kampen för sanningen. Sanningen om oss själva, sanningen om vår omgivning och sanningen om våra relationer.

Ingen av oss har hela sanningen. Det fick jag lära den hårda vägen på jobbet en dag, när en kund kom in och ville handla. Bakgrunden var att kunden hade en obetald faktura och att jag skrivit kunden, ringt vid många olika tillfällen och gjort allt för att komma i kontakt utan framgång. Då återstod bara inkasso och det gick så långt som till kronofogden. När jag påminde om detta fick jag svaret "vi har betalt allt och har inga skulder". Debatten gick fram och tillbaka och temperaturen steg och till slut såg jag ryggen på kunden och vem som helst kan gissa vad den sa när den gick. - I dörren tittade kunden på den obetalda fakturan som jag gett dem och kom in igen. "Men detta företag har gått i konkurs och vi har inte haft något samarbete med det på över ett år," sa kunden. Bit för bit blev bilden klarare. Vi blev ense om att lägga det förgångna bakom oss, vi delade på inkassokostnaderna och de betalade fakturan, köpte en hel del varor, jag bjöd dem på en ny produkt och en ny relation hade fötts till liv.

Om jag har uppfattat det rätt så är man handikappad för framtiden om man inte lär från sin historia. Lika viktigt kan det vara att se verkligheten som den är. Det är lätt att komma med i ett nätverk som är på frammarsch och mycket händer, men svårare när framtiden inte är helt klar. Men vem har sagt att livet är lätt. Och rättvist är det inte!

Ropet av moralisk upprustning runt om i vårt samhälle är uppenbart. Nätverket Moralisk upprustning, Guds egendom, kommer att ta sin del av ansvaret i förhållande till vår lydnad för den inre rösten. Det är ett märkligt nätverk med så många dimensioner och kombinationer av koncept. Det är den verkliga mötesplatsen för de mest osannolika sammanträffande. Rent fysiskt kan Hökviken spela sin roll som mötesplats för andligt sökande, för olika nationaliteter, för människor med olika initiativ, för AA-folk som söker sina rötter, de som söker stillhet och alla

andra behov som kommer att visa sig med tiden. Söndagens samvaro var inledningen. Följande söndag är Hökvikens närmaste grannar inbjudna på en kopp kaffe. Detta är början på vår nutidshistoria.

Jan Franzon

Bakom kulisserna i Caux

Jag har under ett antal år varit del av den schweiziska stiftelsen som har det ekonomiska ansvaret för centrat i Caux. Då jag på sistone har upplevt en del tveksamhet om varför Caux behöver så mycket pengar, så ville jag presentera lite siffror mm. Just nu pågår renovering av köket fram till slutet av januari. Denna fas innefattar det nya mötesrummet som byggdes ovanför köket. Det användes i sommar och var mycket uppskattat, även om ventilationen behöver förbättras. Kostnaden för denna fas var budgeterad till 1,5 miljoner SFr, varav vi betalar 750.000 och hotellskolan lika mycket.

Under 2004 renoveras diskrummet (en ny diskmaskin kommer), terummet (där te förbereds) och ett kosher kök inrättas (för judiska gäster). Kostnaden för vår del blir 320.000 SFr. Det är mycket pengar även om Francen nu har gått ner en del. Om man kunde stänga Caux ett år skulle arbeten kunna göras billigare men det är inte möjligt då verksamheten måste kunna pågå. Förutom köket finns också andra delar av det stora huset som måste underhållas. Siffran 85 SFr för övernattnings i Caux tar inte hänsyn till ombyggnader utan bara drift och ett visst underhåll. Därför bedrivs olika kampanjer för att samla in pengar. Under årets konferens minskade antalet gästnätter men den genomsnittliga inbetalningen ökade dock från 21 till 24 SFr. (Målet 85 SFr känns ganska avlägset!)

Dessa renoveringsarbeten har varit ett uppdämt behov under många år. Tack vare uthyrning till skolan under ca 9 månader per år har vi nu haft möjlighet att göra renoveringar.

Lite siffror för 2003: Antal gästnätter har minskat med 5 % men betalning ökade med 10 %. Dessa inbetalningar för upphåll utgör 13 % av inkomsterna. Den hyra som skolan betalar utgör 44 %. Resten är huvudsakligen gåvor.

SHMS, som "vår" skola heter, har haft en mycket god utveckling de senaste åren, till skillnad från

flera andra hotellskolor i Schweiz. De har nu köpt två hotell i Montreux. Det är varje år en dragkamp om hur många rum de kan hyra i Mountain House. Vi vill behålla ett visst antal rum för att kunna anordna seminarier mm, och vissa finare rum används inte för studenter alls. Ett antal rum måste dessutom ställas av varje år medan renovering av badrum pågår.

Vår största farhåga i stiftelsen har varit att skolan skulle säga upp avtalet och flytta. Det finns andra lokaler att få tag på nu när vissa skolor går dåligt. Vi ser dock inga tecken till att SHMS vill flytta ifrån Caux. De trivs med oss och vi med dem. Det är ingen tvekan om att det är vi som är ägare och skolan är hyresgäster, som ibland kan ställa tuffa krav. Samarbetet går bra även om det har gnisslat ibland. Det var skolan som spontant beställde nya matsalsmöbler häromåret helt på eget bevåg. De svenska furuborden ersattes efter gott och väl 40 års tjänst. Kvaliteten på möblerna från Asien visade sig vara undermålig och de har nu fått ersättas i år. Det har blivit en läxa för skolan hoppas jag.

Sådana inköp eller ombyggnader som är till för både oss och skolan betalas gemensamt, men vissa är enbart för skolan eller för oss och betalas då helt och hållet av respektive part.

För övrigt kan jag rapportera att **Sommaruga** avgår som ordförande år 2004. (Han fortsätter dock som ordförande i IC). Aktivitet pågår med att finna en ersättare. Jag har uppskattat samarbetet med Sommaruga. Sommaren innan han blev vald blev jag presenterad för honom när han besökte Caux. Nästa sommar träffade jag honom för andra gången. Vi hade då valt in honom men jag hade inte haft tillfälle att träffa honom. Jag gick fram och presenterade mig som medlem i styrelsen. Hans svar fick mig att haka till. "Jag såg en svensk Volvo på parkeringen och tänkte att den kanske var din!" Han hade fullständig koll! Jag var djupt imponerad och har inte haft anledning till något annat under vårt samarbete i styrelsen.

Bidrag till nästa DD önskas senast 15/2.

Redaktionen ber att få önska alla

God Jul och Gott Nytt år!

Antero